

Разяренъ както бѣхъ, потреперахъ като се научихъ, че другаритѣ ми се готвяхъ да си направѣтъ Великденътъ прѣдъ да трѣгнѣтъ, разбрахъ, че не щѣ направѣ своятъ. Неспособенъ да прощавамъ, можяхъ ли да дамъ една подобна съблазнѣ!

Найпослѣ комисарятъ се върнѣ отъ Германия, и доде да ни обади, че ще трѣгнемъ слѣдъ два дена; послѣ ни рече: «Господиновци, имамъ се за честитѣ, дѣто мож да ви дамъ едно утѣшене. Като се връщахъ отъ Шпилберъ, видѣхъ на Виена императорътъ, и ми каза, че денѣтъ ви за затворъ ще бѣджѣ не по двадесетъ и четири чяса, а по дванадесетъ, като ищеше да каже съсъ туй, че наказанъето ви ще се смали на половина.»

Това смальяванъе на наказанъето не ни се обади никоги официално; нѣ не се видеше да е излъгалъ комисаринѣтъ, защото тая новина той не я обади на тайно, а съсъ съгласието на комисията.

Обаче, не ми бѣше възможно да ѣ се радувамъ. У умѣтъ ми, седемъ години и половина въ желѣза не бѣхъ твърдѣ по малко страшни отъ петнадесетъ години. Мисляхъ се за неспособенъ да мож да живѣѣ толкосъ дълго врѣме.

Здравъето ми бѣше станжло твърдѣ лошо. Злѣ ме болѣхъ гърдитѣ: кашляхъ, мисляхъ си бѣлиятъ дробъ повреденъ; ядыхъ малко а еденъето не се смилаше.

Трѣгнѣхми прѣзъ ноцъта мѣжду 25 и 26 Марта. Позволихъ ни да се пригърнемъ съсъ доктора Цезара Армари, нашъ прѣяатель. Единъ збирѣ ни покачи